

са може по-чѣстичко, безъ да ми са досвидятъ гво-здеитѣ.

Като свършихъ тая работа, завѣкохъ са до телеграфа, та извѣстихъ началника на ближната станция, отъ когото поискахъ по-скоро да ми пристигне помощъ.

Нѣмаше вече отъ какво да са страхувамъ, и успокоихъ са, зарадванъ на юначеството си, и дордѣто испървомъ са бояхъ отъ гроба, сега весело гледахъ на обкования и обвързанъ мой робъ. Нъ тая грозна случка само съ това са не свърши. Едвамъ що бѣхъ угасилъ свѣтилото въ залата, и отивахъ кждѣ телеграфа си, да видя какъвъ отговоръ ще ми доде, и дали е тръгналъ тренътъ, испроводенъ менѣ на помощъ, слушамъ отвѣнъ едно щапание. На вѣнкашнитѣ врата са зачува хлопание. Азъ са спотаихъ и, безъ да са помръдна отъ мѣстото си, чакахъ сетнината.

— „Михелъ!“ чю са единъ дрезгавъ гласъ, пакъ похлопа и сетиѣ са умълча, като да са услушва нѣщо си.

Азъ се са потавахъ.

Най-сетиѣ, като похлопа и трети пѣтъ, натисна съ гърба си вратата съ такава сила, щото долното дюйме на вратата отскочи, и бърже си завря ржката въ отвореното мѣсто (аралжка). Азъ са спузнахъ и, като са тръгнахъ на вратата, прискричихъ ржката, олувихъ я, та я примъкнахъ къмъ себе си. Тука са зало-ви помежду ни борба. Противникътъ ми ту натискаше вратата, ту са мъчеше да си испринчи ржката, като я извиваше на самъ нататѣкъ, нъ азъ го държахъ наздраво. Десетъ минути ний преминахме въ едно таково борличкане, безъ да са видимъ лице съ лице.

Свирката отъ трена испища на близо. Това бѣ помощта, която ми идѣше. Злосторникътъ, уплашенъ отчаенно, запжна са да измъкне ржката си и да побѣгне, като угади каква е работа. Отъ страха си той стана много по-силенъ, нъ и азъ пѣкъ отъ радостъ за